22/05/2025

Патријарх Порфирије на слави Богословског факултета: Љубав свој најбољи израз налази управо у молитви

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио 21. маја 2025. године, на празник Светог Јована Богослова, свету Литургију у капели посвећеном том апостолу и јеванђелисти на Православном богословском факултету у Београду.

Светејшем Патријарху су саслуживали Високопреосвећени Митрополит крушевачки г. Давид и преосвећена господа епископи ваљевски Исихије и викарни јенопољски Никон, уз молитвено учешће Високопреосвећеног Митрополита бачког г. Иринеја и преосвећене господе епископа лондонског и британско-ирског Нектарија и викарног хумског г. Јована.

Празнично славље је крунисано великим благословом којим је почаствована највиша образовна институција Српске Православне Цркве. Наиме, Преосвећени Епископ ваљевски г. Исихије је донео на дар Богословском факултету честицу моштију Светог Јустина Ћелијског, који је, подсећамо, био и професор те високошколске установе.

После читања одломка из светог Јеванђеља, присутнима се обратио Митрополит крушевачки др Давид, који је нагласио да све речи Господње имају свој црвени ехо, свој црвени одјек, имају последице, јер се оне такође претварају у Његова дела и тако испуњују време и простор, али имају и одјек вечности. –У Јеванђељу по Јовану, у зачалу осамнаестом, ми видимо сав светотајински живот Цркве – прошли, садашњи и будући – и Господа у центру који благосиља своје створење, своју твар, и дели своје дарове, дарује нам себе, а свако даривање јесте упућивање на Њега, Господа Дародавца, који је живот наш, надање наше и пуноћа. Ти дарови Његови увек живот значе и изједначени су са животом – истакао је митрополит Давид и подсетио:

– Ова слика нас веома подсећа на Тајну вечеру, такође и на вечеру у Емаусу са Филипом и Клеопом, а ево сада и са Филипом и осталима, са целокупним народом. Та слика садржи сам наш идентитет и преко ње најбоље осећамо и познајемо себе, јер је Господ са нама. Тема хлеба живота и пића живота је основна тема нашег размишљања, наших одговора, наших подвига, наших надања. На крају све стаје у ту слику: сав живот који је разнолик, било да се ради о нама појединачно или о свима нама који смо у заједници. Догађај је, дакле, евхаристијског карактера и назначења. И пун је наде. Он не захтева ништа другог од нас, никакве квалификације, никаква степеновања, него само узимање учешћа у догађају хлеба и вина, односно Тела и Крви. Зато је анђелско богословље благослов Цркве и свако је од нас искусни богослов, богослов који на основу хлеба и вина богословствује имајући, наравно, у себи Господа. По тој логици, Господ је тај који богословствује све време, увек и на сваком месту, а ми само узимамо учешћа у речи Његовој. Он који је љубав, који је свештедри Бог, укључује нас у целокупан Његов домострој, у све чинове и равни, што постаје светом тајном и тако наш живот постаје светотајински, живот залажења у тајне увек преко Господа и Њега као Учитеља.

– Шта је овде потребно? Што више отварања себе, ума, срца, целог бића, јер од тога зависи присуство Господње у нама. Наравно да нас тог подсећа на тему о еросу душе наше и живота нашега, о Господу који нас уводи у тајну љубави, јер ће једнога дана она да заузме свакако своје место, али и место вере и наде. Зато је потребно бити слободан за Господа. Силе могућности нашега отварања за Господа су динамичне. То проширење граница тече непрестано и непрестано наилази на препреке. Судара се са оним што називамо страстима, гресима – истакао је владика Давид и закључио:

– Радујмо се у Господу једнако како се деца радују својим родитељима, не

сумњајући ни за тренутак да ће бити остављена, напуштена, злоупотребљена, осакаћена, уназађена. И зато нам је, понављамо, ова слика драга, ова представа, ова панорама где су сви заједно сабрани под копреном хлеба и других јестива, која је јасна има и наше дубоко осведочење, најдубље, да нећемо никада бити остављени, препуштени гладни и жеђи. Постоје, дакле, двоједина глад и и жеђ, када наше биће почиње да ишчезава, да нестаје, да копни, када се сав поредак нашег живота урушава. Да бисмо се томе супротставили, да бисмо зауставили то урушавање, потребно је да са своје стране учинимо све, макар то било нашим очима и очима других недовољно; битно је учинити све што до нас стоји, макар то било и недовољно по логици ствари. А онда ће Господ који је осетљив на наше настројење, на наше благоустројство, похитати да нас обогати, опет нахрани, напоји и одене, јер у суштини о томе се ради и јуче и сада и у будућности. Најдаље докле можемо доспети у будућност јесте свадба Царевог сина, заједничка трпеза, наравно ми одевени долично, богоугодно, богоприлично за ту свадбу, за ту вечеру, за тај сабор.

На крају свете Литургије, патријарх Порфирије је освештао славске дарове и том приликом поручио:

– Христос воскресе! Нека је срећна и благословена слава овога нашег црквеног училишта. Да имамо молитве свих светих, пре свега оних светитеља Божјих који су овде били учитељи и који су се учили у овом училишту. Међу њима да имамо и молитве Светог аве Јустина Ћелијског чије смо мошти, по благослову Његовог Просвештенства Епископа ваљевског Исихија, добили на дар. Нека и ове мошти буду свима онима који уче богословље и који се уче богословљу – утеха, да буду пример за углед и да буде постицај на молитву, а пре свега и изнад свега, да буду позив на истинско православно богословствовање које није ништа друго до молитва.

– И управо у личности Светог аве Јустина, који је сав горео Христом, живео Христом, дисао Христом, гледао Христом, слушао Христом, мислио Христом, имамо пример човека чији је цео живот био молитва. Његово богословље није никаква аналитика, није синтеза, није деконструкција, није било која врста метода које се користе у човековом умовању. Наравно, све то постоји у свакоме од нас, а нарочито постоји у људима који живе свети живот, само све то има своје истинско и право место и добија свој смисао и своју пуноћу тек ако служи ономе због чега сваки човек постоји, ономе што је истинско богословље, тек ако служи изграђивању нераскидиве заједнице са Богом. А богословље Светог аве Јустина је било у потпуности молитва, јер његов живот

је био молитва. Из молитве он рађа реч и мисао, а његова мисао и његова реч се улива опет у молитву и враћа се у молитву. За њега је била истинита реч Светог апостола Павла који вели да Бога нико никад није видео, али да они који воле Бога бивају достојни да им се Бог открије. А љубав свој најбољи израз налази управо у молитви – нагласио је Светејши г. Порфирије и закључио:

– Ето, благословени смо да нам је Свети ава Јустин дошао, вратио се, иако никада није ни отишао, да бисмо се њему молили, да би он био пример свакоме од нас за углед, да би он био позив свакоме од нас да свака наша реч, мисао, дело и све што јесмо започиње молитвом, да буде прожето молитвом и врхуни се у молитви како би истинита била и древна реченица која је израз искуства Отаца Цркве: да си истински богослов ако се молиш и да ако се молиш бићеш истински богослов. Нека је срећан и благословен данашњи дан и празник! Да нам Бог да свима љубави према Њему, нашем Спаситељу, али и међусобног разумевања и љубави, да нам свима дâ да разумемо да позив Христов – да сви једно будемо није тек пука флоскула, него темељ, смисао и садржај нашег живота. А то – да можемо бити једно и јесмо једно, подразумева наш преображај који није ништа друго него покајање, а који обухвата у себе искање опроштаја и праштање свима све у име Христово, у име Његове љубави. Нека је срећан и благословен данашњи празник! Живели на многаја љета!

Уследило је и кратко обраћање протојереја проф. др Зорана Ранковића, декана Православног богословског факултета Универзитета у Београду:

– Браћо и сестре, радосни смо што молитвено прослављамо данас Апостола љубави, Светог Јована Богослова. Радујемо се и што смо добили благослов у виду моштију Светог Јустина Ћелијског, на чему захваљујемо и Вама, Ваша Светости, и Вама, Ваше Преосвештенство. По традицији, на овај дан уручујемо дипломе онима који су са успехом завршили богословске студије на нашем Факултету. Држећи се те традиције и овога пута, колеги Ивану Цветановићу честитамо на дипломирању и желимо успеха у даљем раду.

ПРѢПОДОБНЫИ ІѠСТИНЪ КЕЛИОТЪІИ

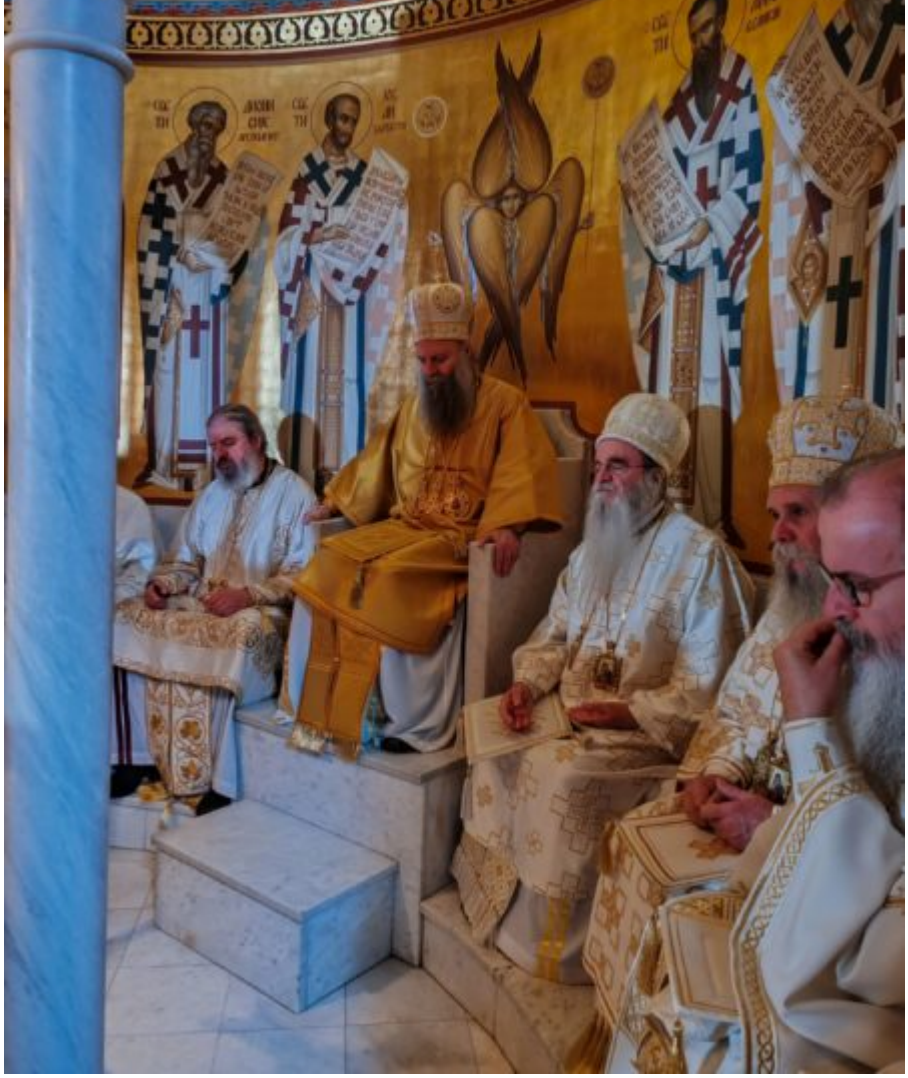

spc.rs